

UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

„24 Nisan 1915'in şafak vakti. Özellikle İstanbul'da ki Ermeni aydınlar, yazarlar, sanatçılar, öğretmenler, avukatlar, doktorlar, mebuslar teker teker alınırılar evlerinden. Götürülürler... Ve bir daha dönmezler. İşte bir kaç gün sonra bütün Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde gerçekleştirilen 'Tarihsel Ermeni dramı'nın başlangıcıdır bu tarih.“ (Hrant Dink)

1915 soykırımının üzerinden 95, Hrant'ımızın katledilmesinden buyana da beş yıl geçti. Ancak katliamlar, soykırım saldırıları hızından bir şey kaybetmeden devam etmektedir. 1915'te ki soykırım sadece Ermenilerle sınırlı kalmamış, Helen, Süryani, Asurîlere karşı kırımla devam ettirilmişti. Osmanlının yıkılmasından sonra, onun misyonunu TC adı altında yüklenen devletin tarihine baktığımızda, kanlı sayfalar hiçte az değildir. Osmanlının barbar, istilacı, talancı, katliamcı özellikleri TC faşizmi tarafından en iyi şekilde icra edilmeye çalışılmıştır. Ağrı'dan Koçgiri'ye, Dersim'den 5-6 Eylül 1955'e, Maraş'tan Çorum'a; Sivas'a, '77 1 Mayıs'ından 19 Aralık 1999 cezaevleri katliamına kadar yaşatılan insanlık dışı vahşetler, katliamlar daha dün gibi belleklerimizde tazeliğini korumaktadır ve her geçen gün bunlara yenileri eklenmektedir.

Başta Kürt ulusu olmak üzere inkâr-imha politikaları değişik milliyetlerden azınlıklar üzerinde uygulanmaya devam etmektedir. 'Tek millet, tek devlet, tek bayrak' nidaları altında 'benden olmayan düşmandır' ırkçı yaklaşımı sürdürülürken, 'öteki' olarak görülenlerin katli vacip hale gelmektedir. 1,5 milyonu aşan Ermeni'nin soykırımı uğratılması yetmiyormuş gibi, kaçak çalışmak zorunda bırakılmış 70 bin Ermeni ye de aba altından sopa gösterilmektedir.

Özellikle ABD temsilciler Meclisi Dış ilişkiler Komisyonu'nda, soykırımı tanıyan kararın alınmasının akabinde, Türkiye'de yaşanan ve tartışılanlar ibretliktir. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu ve yaşamlarını idame ettirmek için değişik yollarla Türkiye'ye gelen ve yine çoğu kayıt dışı çalışan Ermeniler, bu güne kadar kimsenin '*dikkatini çekmemiş*' iken, birden bire tartışılan en önemli konu haline gelmiştir. Öyle ya; 'Ey Avrupa! Ey Amerika! Soykırım kararı alırsanız, bende vatandaşım olmayan ve ülkemde kayıt dışı çalışan 100 bin Ermeni'ye bakmak zorunda olmadığım için, sınır dışı ederim' tehditleri savrulmaya başlanır. Ki bu göçmen işçilerin, egemenler tarafından nasıl bir tehdit unsuru olarak kullanıldıklarının da göstergesidir.

1915'te yaşlı, çocuk, hasta hamile demeden ermeni halkını dipçiklerle sürgüne gönderen mantık, bugün 'kaçak kalıyorlar' denilerek sınır dışıyla tehdit ediliyorlar. Bu isteği dile getirenin de silah sevdasıyla tanıdığımız, ırkçı söylemleriyle sürekli gündemde kalmayı başaran ve ama özel olarak ta Ermeni fobisi olan faşist İzmir milletvekili Canan Arıtman olduğunu öğreniyoruz çok geçmeden. Öyle ki Abdullah Gül dahi Arıtman'ın 'gazabına' uğramış, Gül'ün anne tarafından Ermeni olduğunu ima etmişti.

Ermeniliğin, Rumluğun hakaret sayıldığı, en kötü küfürlerin bu milliyetler üzerinden atıldığı Türkiye'de, Ermeni olmayı hakaret sayan Cumhurbaşkanı, 1 YTL'lik manevi tazminat davası açarak ne kadar Müslüman ve Türk olduğunu ispata çalışmıştır.

Böylesine faşist ve ırkçı bir sistemde en fazla zarar görenler ve görececek olanlar yine ermeni kadınlar ve onların beraber getirmek zorunda kaldıkları ve ama Ermeni okulları olmasına rağmen 'ikametleri yok' denilerek en doğal eğitim haklarını kullanamayan çocuklar olacaktır.

İnsanın aklına 1915 sürgününde yaşananlar da geliyor. Sürgün sırasında 'evlat' edinilen Ermeni kız çocuklarının hikâyelerini değişik araçlarla biliriz, ancak bu anılarda 'evlat edinilen erkek çocuklarının çok az yeri vardır.

Toplama merkezlerinde 'zürriyetlerinin devamı gelir!' korkusu ile erkek çocuklar ebeveynleri ile birlikte boğazları kesilerek katledilirken, kız çocuklar 'zarar gelmez' düşüncesiyle 'evlat' edinilmişlerdir. Çünkü kız çocukları dinlerini, etnik kimliklerini devam ettiremez, zihinlerinde yer alan kanlı anıları bir şekilde unutmaya mahkûm edilirler. Ki çocuğun ismi değiştirilmiş, dolayısıyla dini ve etnik kimliği de Müslüman ve Türkleştirilmiştir. Bu 'evlat' edinmeyi de yıllarca 'iyilik' olarak iyi niyetli insanların (Türklerin) insanca yaklaşımı olarak sunmaya çalıştılar. Ancak tüm bunlara rağmen, Ermeni ya da Rum kadınları Türkleştirilmeye çalışılırsalar bile, son nefesinde dahi kendi ana dillerini konuşmalarının önüne geçilemediğini yine tarihe düşen sayfalardan öğreniyoruz.

Aradan 95 yıl geçmesine rağmen yaralar hala kanıyor. İmha-inkâr, asimile politikaları yaraları daha da kanatıyor.

Birbiri ardına sıralanan 'açılımlar' Ahmet Türk özgülünde Kürtlere yumruk, Romanlara yıllardır yaşadıkları şehirlerden sürgün, Alevilere kimliksizleştirme, azınlıklara ötekileştirme olarak gerçekleşmektedir. Başta ABD ve AB olmak üzere birçok devlet, bu yaşanan dramlarda parmakları yokmuş gibi, kuzu postuna bürünerek, kurtlar sofrasında insanlık örneği gösteren rollerinde, soykırımı tanıma yarışına girmiş durumdadırlar. Oysa artık dünya emekçileri bilmektedir ki, özelde Türkiye ve T. Kürdistan'ında, ancak genelde tüm dünyada soykırım politikaları uygulanmaktadır. En yakın örneği Filistin, Irak, Afganistan'da görülmektedir. Fakat ezilen ve sömürülenlerin hesap vakti de gelecektir.

"Konuştuğumuz zaman korkarız,
Sesimiz duyulmayacak diye...
Sözümüz küçümsenecek diye...
Ama sustuğumuz zamanda korkarız,
Öyle ise konuşalım daha iyi"

Diyen kadınlar da, bu hesap vaktinin gelmesinin en önemli dinamo taşları olup, her fırsatta haykırmaya devam edecekler.

"İşte yürüyoruz, yürüyerek daha güzel günlere yaklaşıyoruz
Kadınlar ayağa kalkınca
Bütün insanlık ayağa kalkar
Efendisiz, kölesiz bir dünya olsun
Hep birlikte paylaşalım güzellikleri,
Ekmekle birlikte gülümüz de olsun."